

Ježíš Kristus je Král

„Běda pastýřům, kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy,“ je výrok Hospodinův. Proto Hospodin, Bůh Izraele, praví proti těm pastýřům, pastýřům svého lidu, toto: „Mé ovce rozptylujete, rozháníte je a nedohlížíte na ně. Hle, já vás za vaše zlé skutky ztrestám, je výrok Hospodinův. Sám shromáždím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se. Ustanovím nad nimi pastýře a ti je budou pást, nebudou se již bát ani děsit a žádná nebude pohřešována, je výrok Hospodinův.“ „Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. V jeho dnech dojde Judsko spásy a Izrael bude přebývat v bezpečí. A nazvou ho tímto jménem: ‚Hospodin – naše spravedlnost‘.“ Jeremjáš 23, 1-6

Z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů: On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži. List Koloským 1, 11-20

Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: „Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží.“ Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.“ Nad ním byl nápis: „Toto je král Židů.“ Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ Lukáš 23, 33-

43

Kdybychom lidem kolem sebe tvrdili, že Ježíš je králem tohoto současného světa, byli bychom za blázny. Přesto to vyznáváme a věříme tomu. Druzí si ovšem říkají, vždyť nás je málo, máme poloprázdné kostely, sbory a modlitebny, dokonce i morální vliv už církev ve společnosti téměř ztratila. To je pro nás paradoxně dobré znamení. Právě v situacích, kdy v evangeliích čteme, že lidé byli pro Ježíše nadšeni: když někoho uzdravil, když nasýtil zástup, když lidé byli žhaví slyšet jeho slovo, zkrátka, když měl úspěch, právě v těchto situacích odmítal jakýkoliv pokus nechat se prohlásit lidmi za krále a být označován jako Mesiáš. Nějak se ztratí lidem a zástupům a odchází do samoty.

Ježíš sám souhlasí s tím, že je králem, až při výslechu před Pilátem. Pak to čteme napsané na kříži: Ježíš Nazaretský, Král židovský. Ve chvíli lidského nezdaru, prohry člověka. Nastává pozemský konec člověka, ale Bůh vítězí.

V Bibli čteme, že zcela svrchovaným Pánem je pouze Bůh. Královský atribut může být plným právem dán tomu, kdo je Boží. A Ježíš na kříži Boží je, a to zcela, jako ostatně po celý svůj život. Jenže na kříži je to už jasné, tam není nic jiného, než Bůh, tam je vyloučeno jakékoliv nebezpečí omylu, že by mohl být Ježíš považován za zemského panovníka. Přesto to lze vidět jen očima víry.

V uplynulých listopadových dnech jsme si připomínali výročí, kdy přes studentskou manifestaci v roce 1989, násilně potlačenou totalitním režimem, se rozhořela revoluce, která na rozdíl od jiných revolucí nesrážela lidem hlavy ba ani lidskou důstojnost, neprolévala krev. Za to jsme neskonale vděční. Zápas o lidskou důstojnost a spravedlnost však stále trvá, i když v jiných podmínkách. Tak jako náš zápas o víru, že Ježíš Kristus je Pánem nad dějinami, naplněnými lidským úsilím o spravedlnost, ale také utrpením i nadějí.

Pastýři v Izraeli byli představitelé lidu, jak političtí (král, knížata), tak duchovní (kněží, proroci). V době Jeremjášově se těžce prohřešili. Pro utiskované a slabé neměli porozumění. O Hospodinův zákon jim nešlo, jen o vlastní moc a prospěch. Jejich vinou dolehl soud na celý lid. Myslím, že vzrůstající se nespokojenost se současným vedením v naší zemi ukazuje, že lidé nechtějí v blízké budoucnosti trpět kvůli nespolehlivým vůdcům. Přáli bychom si, aby ten, kdo vládne v naší zemi, byl prozíravý a uplatňoval právo a spravedlnost. Aby jednal s ohledem na dobro druhých. Ne svévolně, a s úsilím prosazovat své záměry a cíle, ale s ohledem na spravedlivé Boží řády. Takové je jednání Ježíše – Krále Božího království. Proto on moc uplatňuje úplně jinak, než političtí vládcové. Visí na kříži s trnovou korunou. Nad jeho hlavou visí nápis „To je král židovský“. Žádné vnější znaky nám královskou moc nepřipomínají. Viditelnou moc Ježíš v tomto světě nemá ani dnes. Poselství kříže je zásadní. Církev a její představitelé nesmí ztotožňovat moc Kristovu s mocí tohoto světa. Moc světa znamená boj o moc, o postavení, o vliv a s tím spojené výhody, peníze a majetek. Ježíš jako král Božího království je v tomto světě slabý a bezmocný. Četli jsme, že lid při křižování stál a díval se, ale za Ježíšem a jeho příkladem nestál. Členové rady se mu vysmívají a stejně tak vojáci. Kéž my jsme jiní.

Vidět Kristovu moc, panství a vládu je dar víry. Odsouzený muž visící vedle Ježíše viděl totéž, co ostatní – trpícího, ukřižovaného člověka s trnovou korunou. On jediný ho vyznal jako Krále a prosil ho: Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království. Poznání Ježíše jako Krále předchází uznání a doznání jeho provinění, chyb. To musíme upřímně dělat a prožívat i my. Tehdy už nebudeme jen vyznávat víru slovy, ale budeme přenášení do Kristova království a nebude nám zatěžko pomáhat druhým a nespravedlivě trpět. Vírou v Krista jsme přeneseni do jeho království, které se navzdory všemu trápení, bolesti, zkouškám i povinnostem stává pro nás skutečností.